

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun, Dumitru Mardari,
Maria Ghervas,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 27 noiembrie 2017 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2018, declarat de avocata Grozova Liudmila în numele inculpatului

Neburac Sevastian XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.08.2017 - 27.11.2017,
instanța de apel: 05.02.2018 - 27.03.2018,
instanța de recurs: 20.05.2019 - 25.06.2019.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 27 noiembrie 2017, Neburac Sevastian a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități ce țin de administrarea și răspunderea materială a bunurilor altei persoane pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău, din 22 aprilie 2014, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități ce țin de administrarea și răspunderea materială a bunurilor altei persoane pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 03.08.2017.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Neburac S., urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, la 03 august 2017, în jurul orei 16.00, aflându-se pe XXXXXX, XXXXXX, abuzând de încrederea lui Vrabi D., prin înșelăciune, sub pretextul efectuării unui apel telefonic, a dobândit ilicit de la acesta telefonul mobil de model „Philips S396”, nr. IMEI 867338020140139, în valoare de 4000 lei, cauzând părții vătămate o daună în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că se aflau cu mai mulți tineri în ograda blocului și serveau bere. A luat telefonul de la Vrabi D. și a mers după blocul de locuit ca să se întâlnească cu o persoană ce îi datora o sumă de bani. Vrabi D. i-a dat acordul. I-a comunicat despre faptul că merge să se întâlnească cu o persoană ce îi datora o sumă de bani. Această discuție au auzit-o toți care erau în preajma lor, aproximativ 15 persoane. A lipsit aproximativ 20 de minute. În tot acest timp telefonul suna, dar nu a răspuns considerând că nu este telefonul lui pentru a răspunde la apelurile telefonice.

Totodată, vina inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Vrabi D. a declarat că Neburac S. l-a rugat să-i dea telefonul ca să sune. I-a dat telefonul și inculpatul a plecat după colțul casei. După câteva minute, a mers la colțul casei să vadă unde este acesta, însă ultimul nu era acolo. Din apartamentul de locuit a sunat pe numărul său, însă nu a răspuns nimeni, după care a chemat poliția. Pe Neburac S. îl cunoaște de mai mult timp și avea încredere în el. Telefonul costă aproximativ 4000 lei, ceea ce constituie un prejudiciu considerabil.

Martorul Moscovlo F. a relatat că a primit informație de la unitatea de gardă, precum că pe XXXXXX, a fost comis un jaf, ulterior a primit prin „Viber” de la colegii săi semnalmamentele persoanei care a comis jaful și că această persoană se deplasa pe XXXXXX. Apropiindu-se de inculpat s-a prezentat și l-a întrebat dacă s-a aflat pe str. XXXXXX. Ultimul i-a comunicat că nu. După, l-a întrebat dacă are telefon mobil sau dacă a luat de la cineva telefonul mobil, la care Neburac S. i-a comunicat că nu a luat de la nimeni telefonul mobil, că are telefonul său mobil și a scos din buzunar telefonul de model „Philips”, zicând că este telefonul său personal. Ulterior, s-au deplasat la IP Rîșcani, mun. Chișinău, unde s-a stabilit că telefonul nu aparține inculpatului. Neburac Sebastian se afla la o distanță de aproximativ 1 km. de la locul unde a fost săvârșită infracțiunea.

Vinovăția inculpatului se mai dovedește prin materialele dosarului, cercetate în ședința de judecată, și anume: plângerea lui Vrabi D. din 03.08.2017, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 03.08.2017, procesul-verbal de percheziție corporală din 03.08.2017, conform căruia la Neburac S. a fost depistat și ridicat telefonul mobil de model „Philips S 396”, nr. IMEI 867338020140139, procesul-verbal de confruntare

din 04.08.2017, efectuat între partea vătămată Vrabi D. și învinuitul Neburac S., corpul delict-telefonul mobil de model „Philips S 396”, nr. IMEI 867338020140139.

Astfel, probelor administrate sunt pertinente, concludente și utile pentru a fi puse la baza sentinței de condamnare, sunt în coroborare și dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Or, inculpatul a creat părții vătămate impresii false referitor la faptul că avea nevoie de telefonul mobil întru efectuarea unui apel telefonic, fapt care a determinat partea vătămată să creadă și să transmită telefonul mobil, care însă nu a fost întors părții vătămate.

Inculpatul a prezentat vădit fals realitatea, a exploatat conștient raporturile de încredere care s-au stabilit între el și partea vătămată pe durata întregii zile de 03.08.2017, a ascuns faptele și împrejurările reale ale cazului, a căror necunoaștere au determinat eroarea părții vătămate privind transmiterea bunului către inculpat. Prin comportamentul incorect, bazat pe înșelăciune și abuz de încredere, a exercitat o influențare asupra voinței părții vătămate, a primit de la ea telefonul mobil, iar, ulterior, nu și-a onorat obligațiile asumate, deposedând partea vătămată de telefonul mobil de model „Philips”.

Până la conducerea inculpatului la IP Rîșcani mun. Chișinău, ultimul nu a recunoscut că deținea asupra sa telefonul mobil ce aparține lui Vrabi D. Doar fiind efectuată acțiunea de percheziție, a recunoscut faptul dat. Inculpatul nu a restituit bunul însușit de la partea vătămată și nici nu a întreprins careva acțiuni concrete și constructive, în acest sens.

Declarațiile inculpatului precum că nu a săvârșit fapta imputată nu au acoperire probatorie și urmăresc scopul evitării răspunderii penale.

Fiind telefonat de nenumărate ori, acesta intenționat nu răspundea la telefon, având posibilitatea reală de a comunica părții vătămate despre presupusele intenții ale sale de a-i restitui telefonul. Astfel, afirmația apărării prin care se susține că inculpatul nu a avut intenția de a înșela partea vătămată, că doar a împrumutat telefonul mobil, este neveridică.

În aceeași ordine de idei, este reținut și caracterul pre-infracțional al inculpatului, ori, prin ordonanța privind încetarea urmăririi penale în legătură cu împăcarea părților din 14.04.2016, inculpatul a fost învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și anume pentru faptul sustragerii telefoanelor mobile.

Caracterul considerabil al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor la întreținere, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, ori, partea vătămată dispune de un salariu lunar în mărime de aproximativ 15.000 ruble rusești și nu are alte venituri.

Este nefondată obiecția apărătorului precum că fapta nu întrunește elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe parcursul cercetării judecătorești fiind administrate suficiente probe, care confirmă cu

certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate. Argumentele părții apărării precum că acesta nu intenționa să inducă în eroare partea vătămată, se combat cu probele administrate la dosar și cercetate în instanța de judecată.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul întreține un copil minor, a comis o infracțiune gravă, anterior a fost tras la răspundere penală, infracțiunea a fost săvârșită în termen de probă, circumstanțe agravante nu au fost stabilite, concluzionând că corijarea și reeducarea lui poate avea loc doar prin aplicarea pedepsei privative de libertate, sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități ce țin de administrarea și răspunderea materială a bunurilor altei persoane pe un termen de 2 ani, care să determine inculpatul întru schimbarea atitudinii față de valorile ocrotite de legea penală.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

3. Avocata Grozova Liudmila a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motivul că faptele lui nu întrunesc elementele infracțiunii.

Apelanta a invocat că inculpatul nu a dorit survenirea faptelor de neîndeplinire a obligațiilor, și anume restituirea telefonului față de partea vătămată, însă în virtutea altor circumstanțe care nu depind de voința lui nu și-a putut îndeplini obligațiile asumate, fiind reținut.

Acțiunile lui nu sunt comise cu intenție, fiindcă faptele întreprinse de ultimul au un caracter pur de neînțelegere la acel moment din partea părții vătămate.

Declarațiile părții vătămate urmează a fi apreciate critic, or, nu sunt susținute prin nici un alt mijloc de probă.

Declarațiile date de martorii polițiști contravin declarațiilor date de partea vătămată, colaboratorii respectivi sunt persoane care au participat nemijlocit la operațiunea de reținere și de ridicare a telefonului, fiind martori indirecti la comiterea faptei.

Inculpatul este acuzat neîntemeiat și ilegal, inclusiv probele pe care se bazează procurorul poartă un caracter formal și nu sunt pertinente, respectiv acțiunile inculpatului nu sunt infracționale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2017, apelul a fost respins ca fiind nefondat.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Cu toate că inculpatul nu recunoaște vina, aceasta se confirmă prin declarațiile părții vătămate Vrabi D., martorului Moscoglo F., plângerea lui Vrabi D. din 03.08.2017, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 03.08.2017, procesul-verbal de percheziție corporală din 03.08.2017, conform căruia la Neburac Sevastian

a fost depistat și ridicat telefonul mobil de marca „Philips S 396”, nr. IMEI 86733802014013, procesul-verbal de confruntare din 04.08.2017, efectuat între partea vătămată Vrabi D. și învinuitul Neburac S., corpul delict - telefonul mobil de model „Philips S 396”, nr. IMEI 867338020140139.

Instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța de fond corect a concluzionat că inculpatul a creat părții vătămate impresii false referitor la faptul că avea nevoie de telefonul mobil întru efectuarea unui apel telefonic, fapt care a determinat partea vătămată să creadă și să transmită telefonul mobil inculpatului, telefonul însă nefiind întors părții vătămate.

Inculpatul a prezentat vădit fals realitatea, a exploatat conștient raporturile de încredere care s-au stabilit între el și partea vătămată pe durata întregii zile de 03.08.2017, a ascuns faptele și împrejurările reale ale cazului, a căror necunoaștere au determinat eroarea părții vătămate privind transmiterea bunului către inculpat. Prin comportamentul incorect, bazat pe înșelăciune și abuz de încredere, a exercitat o influențare asupra voinței părții vătămate, a primit de la ea telefonul mobil, iar, ulterior, nu și-a onorat obligațiile asumate, deposedând partea vătămată de telefonul mobil de model „Philips”.

De asemenea, de către acuzatorul de stat au fost prezentate probe suficiente care demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate și combat versiunea apărării precum că ultimul nu a dorit survenirea faptelor de neîndeplinire a obligațiilor și anume restituirea telefonului părții vătămate, însă în virtutea altor circumstanțe care nu depind de voința sa nu și-a putut îndeplini obligațiile asumate, fiind reținut, or argumentele apărării sunt combătute prin cumulul de probe prezentate de către acuzatorul de stat, cum sunt declarațiile părții vătămate Vrabi D., martorilor Moscolgo F., Capcelea I. fiind în coroborare cu probele scrise, anexate la dosar.

Mai mult, până la conducerea inculpatului la IP Râșcani, mun. Chișinău, ultimul nu a recunoscut faptul că deținea asupra sa telefonul mobil ce aparținea lui Vrabi D., însă fiind efectuată acțiunea de percheziție a recunoscut faptul dat. Astfel se constată că inculpatul nu a restituit bunul însușit de la partea vătămată și nici nu a întreprins careva acțiuni concrete și constructive în acest sens.

Sunt neîntemeiate și nejustificate argumentele invocate în cererea de apel precum că, declarațiile părții vătămate date în prima instanță sunt contradictorii cu cele depuse în cadrul urmăririi penale, or, declarațiile părții vătămate depuse atât în cadrul urmăririi penale cât și în ședința de judecată, sunt veridice, care în cumul cu alte probe, dovedesc cu certitudine săvârșirea de către Neburac S. a acțiunilor de escrocherie. Partea vătămată a fost prevenită de răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false și, prin urmare, nu există temeii de a aprecia critic aceste declarații oferite sub jurământ și care corespund adevărului.

Astfel, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în ședința primei instanțe partea vătămată a declarat că a transmis telefonul inculpatului care i-a spus că are nevoie urgent, pentru o minută, după o minută s-a uitat după colț și a văzut că acesta nu este, a telefonat pe numărul său și nu răspundea nimeni, după care s-a adresat la poliție.

Sunt neîntemeiate și argumentele apelantei că declarațiile date de martorii polițiști contravin declarațiilor date de partea vătămată, colaboratorii respectivi sunt persoane care au participat nemijlocit la operațiunea de reținerea și de ridicare a telefonului, fiind martori indirecti la comiterea faptei, or, atât partea vătămată cât și martorii sus indicați au declarat faptul că partea vătămată s-a adresat la poliție pe faptul că inculpatul prin înșelăciune și abuz de încredere a dobândit ilicit de la partea vătămată telefonul mobil.

5. Avocata Grozova Liudmila a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că faptele lui nu întrunesc elementele infracțiunii.

Recurenta a invocat că inculpatul nu a dorit survenirea faptelor de neîndeplinire a obligațiilor, și anume restituirea telefonului față de partea vătămată, însă în virtutea altor circumstanțe care nu depind de voința lui, nu și-a putut îndeplini obligațiile asumate, acesta fiind reținut.

Acțiunile lui nu sunt comise cu intenție, inclusiv în acest caz inculpatul nu poartă nici o vină în ce privește latura penală, fiindcă faptele întreprinse de ultimul au un caracter pur de neînțelegere la acel moment din partea părții vătămate.

Declarațiile părții vătămate urmează a fi apreciate critic or, nu sunt susținute prin nici un alt mijloc de probă.

Declarațiile date de martorii polițiști contravin declarațiilor date de partea vătămată, colaboratorii respectivi sunt persoane care au participat nemijlocit la operațiunea de reținerea și de ridicare a telefonului, fiind martori indirecti la comiterea faptei.

Inculpatul este acuzat neîntemeiat și ilegal, inclusiv probele pe care se bazează procurorul poartă un caracter formal și nu sunt pertinente, respectiv acțiunile inculpatului nu sunt infracționale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit face următoarele concluzii.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a

probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care prevăd următoarele temeuri de drept - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Vrabi D., ale martorilor Moscoflo F. și Capcelea

I., plângerea lui Vrabi D. din 03.08.2017, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 03.08.2017, procesul-verbal de percheziție corporală din 03.08.2017, procesul-verbal de confruntare din 04.08.2017, corpul delict - telefonul mobil de model „Philips S 396”, nr. IMEI 867338020140139, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând argumentat motivele pentru care au respins probele și versiunile apărării, instanța de apel pronunțând-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal (*pct. 2. – 5. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de judecată au apreciat probele și circumstanțele cauzei privind vinovăția inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi

temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de avocat, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este neîntemeiat în aspectul vizat.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 13) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, dar fără a agrava situația condamnatului. În corespundere cu art. 10 alin. (1) Cod penal, legea penală care ușurează pedeapsa, ori în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa.

În sensul vizat se constată că inculpatul a fost corect condamnat de instanțele de fond și de apel în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități ce țin de administrarea și răspunderea materială a bunurilor altei persoane pe un termen de 2 ani, și prin art. 85 Cod penal definitiv la 2 ani și 6 luni, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități ce țin de administrarea și răspunderea materială a bunurilor altei persoane pe un termen de 2 ani, cu executare (*pct. 1., 2., 4. din decizie*).

Însă, prin Legea nr. 179 din 26.07.2018, în vigoare de la 17.08.2018, în dispoziția alin. (2) art. 190 Cod penal, lit. c) s-a exclus, iar elementul calificativ „a produs daune considerabile” a fost introdus în dispoziția alin. (1) a articolului dat, care prevede o pedeapsă de până la 3 ani închisoare, comparativ cu cea din alin. (2) - de la 2 la 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani, adică una mai blândă.

Astfel, legea penală nouă, apărută după ce hotărârile atacate au devenit definitive, este mai favorabilă pentru inculpat, deoarece îi ameliorează situația.

Prin urmare, în virtutea principiului retroactivității legii penale noi, se impune soluția de reîncadrare a acțiunilor inculpatului din prevederile art. 190 alin. (2) lit. c) în cele ale art. 190 alin. (1) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, care a produs daune considerabile.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația inculpatului.

În temeiul împrejurărilor enunțate, se impune admiterea recursului, casarea parțială a hotărârilor contestate, cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri în aspectul vizat.

La stabilirea pedepsei inculpatului, Colegiul v-a aplică prevederile art. 61, 75, 90 alin. (10), 85 alin. (3) Cod penal, conform cărora pedeapsa penală are drept scop

restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, de condițiile de viață ale familiei lui, că pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată, că inculpatul are antecedente penale, că inculpatul întreține un copil minor, dar a comis o infracțiune gravă, în termen de probațiune, având antecedente penale, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar în condiții privative de libertate.

În rest, hotărârile contestate urmează a fi menținute.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

admite recursul ordinar declarat de avocata Grozova Liudmila, casează parțial sentința Judecătoriai Chișinău din 27 noiembrie 2017 și decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2018, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre.

Acțiunile inculpatului Neburac Sevastian XXXXX se recalifică din prevederile art. 190 alin. (2) lit. c) în cele ale art. 190 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 22.04.2014, a-i stabili lui Neburac Sevastian XXXXX pedeapsa definitivă de 2 ani și 1 lună închisoare.

În rest, hotărârile contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 iulie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

Dumitru Mardari

Maria Ghervas